

Les direccions possibles

Com si l'entortolliment de com penso sortís en espirals cap enfora

Foto: Andrea Jofre

Tinc la primera línia dels cabells farcida de remolins, com si l'entortolliment de com penso sortís en espirals cap enfora al límit entre el món i jo mateixa. Els cabells me'ls hi segueixen el gest i el caient del serrell cada matí és una sorpresa. Professionals de la matèria s'hi han barallat amb ofici i tècnica, però aquest meu serrell de costat decideix sempre anar a la seva.

He passat hores incomputables d'estudi davant del mirall, tractant d'escatir la millor manera de viure l'una amb l'altre i portar amb dignitat aquesta simbiosi voluntària. I ara, com un Sant Pau qualsevol caient del seu cavall, he sabut, he descobert, que estava equivocada i que aquest serrell que creia domesticable només cap a una banda ho és també cap a una altra. El mateix tall, el mateix llarg, els mateixos cabells exactes han resultat estar prenyats d'una versatilitat inesperada.

Pensant-hi, amb un serrell nou que m'ha fet també una nova cara, m'he trobat a un dels llocs on m'encallo sovint: al propòsit de les coses, a com són fetes per accomplir la seva tasca. Perquè el bec del pigot negre és recte i dur per repicar fort als troncs dels arbres i les flors són vistoses perquè algú les ha d'ajudar a reproduir-se, a les plantes. I aquí, torno al serrell, al límit entre el que soc a dins i a fora, un cop de raspall ha fet que un tros petit del seu propòsit pugui canviar, sigui

mutable. Fet del mateix tall, el mateix llarg i els mateixos cabells exactes, només amb una direcció nova.